

FARNÍ INFORMÁTOR

15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 16. ČERVENCE 2006

Ukaž nám,
Hospodine,
své milosrdenství
a dej nám
svou spásu!

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s pokorou a vděčností volejme k Bohu, Otci našeho Pána Ježíše Krista, který nás z nebe zahrnul rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem:

L: BOŽE MILOSRDNÝ A VĚRNÝ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za křesťanské rodiny, aby se stále více stávaly privilegovaným místem života a lásky, domácí církví, v níž rodiče předávají dětem nevýslovný dar víry.
- Za křesťany, aby žili svou vírou a tak se dokázali kriticky konfrontovat se současnou kulturou, uměli čelit jejím pokušením a účinně vstupovali do všech oblastí kulturního, ekonomického, sociálního i politického života, a všude šířili křesťanskou kulturu života.
- Za děti a mládež, aby se jim prázdniny staly nejen časem odpočinku, cestou k poznávání a obdivu krás stvořeného světa, ale i prostorem pro modlitbu a vděčnost Bohu za každý dar.
- Za věrné zemřelé, ať mají účast na slávě tvého Zmrtvýchvstalého Syna.

K: Bože, Otče našeho Pána Ježíše Krista, vzdáváme ti díky za tvou vznešenou dobrotivost. Nauč nás poznávat tajemství své vůle, abychom ti mohli věrně sloužit.
Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 16. – 23. července 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 16. července	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování Pánu Bohu za vyslyšení prosby
		DRYSICE 9.30	za + Jindřicha KLUDÁKA, manželku, syny a zete
		PODIVICE 11.00	za + Františku PLISKOVU, manžela a děti
PONDĚLÍ 17. července	BL. ČESLAV A SV. HYACINT, KNĚŽÍ		
ÚTERÝ 18. července	ÚTERÝ 15. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
STŘEDA 19. července	STŘEDA 15. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
ČTVRTEK 20. července	ČTVRTEK 15. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
PÁTEK 21. července	PÁTEK 15. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
SOBOTA 22. července	SV. MARIE MAGDALÉNA		
NEDĚLE 23. července	16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Růženu PALOUDOVOU
		DRYSICE 9.30	za + Marii a Františka SYNKO- VY, dceru, rodiče a + rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Annu LANGEROVOU

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVENEC

Jeruzalém – modlitba na místě, kde se
Zmrtvýchvstalý zjevil Marii z Magdaly

1. Aby těm, kdo jsou věznění, zvláště pak mladým, se dostávalo nezbytné podpory společnosti, aby dokázali znovu vrátit smysl svému životu.
2. Aby různé etnické a náboženské skupiny v misijních zemích žily v míru, a ruku v ruce budovaly společnost, inspirovanou lidskými a duchovními hodnotami.
3. Aby se letní období stalo vhodnou příležitostí pro fyzický i duševní odpočinek.
4. Aby nám Panna Karmelu pomáhala na životní cestě růstu v ctnosti a milosti, abychom tak dosáhli plné proměny v Krista.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farností u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

LITURGICKÉ TEXTY 15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – AM 7,12-15

Čtení z knihy proroka Ámosa.

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! v Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!“

ŽALM 85

Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh: – jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté. – Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí, – aby sídlila jeho velebnost v naší zemi. Milosrdenství a věrnost se potkají, – políbí se spravedlnost a pokoj. – Věrnost vypučí ze země, – spravedlnost shlédne z nebe. Hospodin též popřeje dobro – a naše země vydá plody. – Spravedlnost bude ho předcházet – a spása mu půjde v patách.

2. ČTENÍ – EF 1,3-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Efezanům.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spase, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

EVANGELIUM – MK 6, 7-13

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijdete někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

PETR – SKÁLA A ZÁŠTITA CÍRKVE

/homílie J. E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Drysic
o 3. dnu Novény k sv. Petru ve vatikánské bazilice/

Téma tohoto 3. dne novény, kterou slavíme v přípravě na slavnost, zní „Petr, skála a záštita Církve“. Na tuto ústřední funkci, kterou mu proti všem lidským předpokladům Kristus svěřil, nám vrhají zvláštní světlo úryvky liturgie Slova.

Vskutku, jak jsme slyšeli v evangeliu, Petr nebyl prvním, kdo se potkal s Ježíšem, nýbrž jej k Němu přivedl bratr Ondřej, který už Ježíše znal a byl u něj spolu s Janem. Ježíš se přesto zahleděl na Petra a s autoritou proroka, či dokonce zjevitele mu říká: „Budeš se jmenovat *Képhas* (což znamená Skála)“ (*Jan 1,41*). Předpovídá mu – jak řekl papež o střeďeční generální audienci 7. června – že „bude *skalnatým základem* na němž založí stavbu Církve“. Později, ve velkém vyznání u Cézareje Filipovy, mu Ježíš řekne: „Ty jsi Petr-Skála a na této skále založím svou Církev“ (*Mt 16,18*). Ale od té chvíle ho nazývá Kéfa, Skála, Petr – Petrus – v latině a v jazycích, které z latiny pocházejí (jen ve francouzštině zůstává překlad stejný jako Ježíšova slova, protože v tomto jazyce *Pierre* znamená jak kámen tak Petr). Uvědomme si význam této změny jména: Petr už nebude Šimon, ale Kéfas, jak je více než 9 krát jmenován v Novém

Kopule svatopetrské baziliky v Římě

zákoně, především v listech sv. Pavla; a pak se vždy nazývá Petr, více než 154 krát v evangeliích a Skutcích.

Ve Starém zákoně měnil sám Bůh jména velkých patriarchů, jako např. Abraháma, předtím Abrám, a jako Izraele, který se předtím jmenoval Jakub. Ježíš však nikdy nezměnil jména svých apoštolů, než Šimonu-Petrovi. To je velmi významná skutečnost, jedinečná, která už sama o sobě naznačuje, jak Ježíš chtěl už od počátku zahrnout v novém jménu apoštola význam skály a tedy jistoty, neotřesitelnosti a pevnosti. Petr je skálou: z vůle Kristovy je základem Církve, organizačním středem a jejím charismatickým vůdcem, ohniskem její soudržnosti a zárukou jednoty a stálosti. II. vatikánský koncil říká: „Pán založil církev na blahoslaveném Petrovi, hlavě apoštolů“ (LG 19); a dále pak, „Petrova katedra předsedá všeobecnému společenství lásky, chrání oprávněné rozmanitosti a současně bdí nad tím, aby to, co je mimořádné nejen neškodilo jednotě, ale spíše, aby jí sloužilo“ (tamtéž, 13).

A tak stále spatřujeme v Petrovi prvního mezi apoštoly; mluví jejich jménem, vyznává jejich víru v Něho jako v Mesiáše, je svědkem velkých Ježíšových zázraků, a dokonce je zmocněn, aby za sebe i za Ježíše platil chrámovou daň, drachmou, kterou našel v ústech ryby, kterou na příkaz Mistrův ulovil. A po Ježíšově návratu k Otci, přitahuje k sobě Petr jeruzalémský lid, který – jak jsme četli v úryvku ze *Skutků apoštolů*, - se sbíhal „když procházel, aby alespoň na někoho z nich padl jeho stín. Zástup přicházel i z měst poblíž Jeruzaléma, přinášeli nemocné a ty, které sužovali nečistí duchové, a všichni byli uzdravováni“ (Skt 5,16). Petr uzdravoval stejně jako Ježíš; ba dokonce podle slov Mistra, „kdo věří ve mne, i on bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat“ (Jan 14,12). Evangelia neříkají, že by Ježíš uzdravoval pouze svým stínem. Petr ano. Petřův stín! Tento zázrak ztvárnil úchvatným způsobem Masaccio v karmelitánském kostele ve Florencii (obr.).

Hle, drahé sestry a drazí bratři, význam Petra, skály a záštity Církve. Ještě lépe to chápeme dnes, kdy liturgie připomíná čtyři velké světce – Paolina z Noly, papeže Inocence V., a mučedníky Jana Fishera a Tomáše Mora. První dva ve svých spisech mluvili neohroženě o Petrově primátu; dva další položili život, aby nezradili věrnost papeži, jak to žádal anglický král Jindřich VIII., aby tak získal oporu pro svůj rozvod. Oba byli sťati v londýnském Toweru jen několik dní po sobě, poté, co zde byli vězněni více než rok. S dojetím čteme dopis, který sv. Tomáš Morus psal dceři krátce před smrtí, a kde projevuje svou velkou lásku k Petrovi a dosvědčuje, že stejně jako on se chce nechat uchopit Kristem, aby neutonul v bouři, kterou prochází.

Milování, jakou sílu vlévá do srdcí víra v Petra, v jeho primát, v to, že je skálou a záštitou, a také v jeho uzdravující stín. Kéž i my, jako první křesťané v Jeruzalémě, a jako zmínění mistři svatosti, se vždy s velkou důvěrou utíkáme k Petrově přimluvě! K Petrově víře! On ať nás chrání před skleslostí, povrchností a nevěrou, jež ovládají svět.

Ať nám Petr vyprosí pevnou víru!

+ Giovanni Coppa

LIDSKÁ PRÁVA

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Sestavení kodexu lidských práv se považuje za velký úspěch světové politiky. Všichni dobří lidé ovšem sní o míru, spravedlnosti, spořádanosti. Je to cíl, ke kterému máme vždycky směřovat. Politikové však musí být realisté, počítat se skutečností, s tím, co je. Zatím je ve světě boj o vládu, o moc, o peníze. Nevyhneme se mu. Pořád platí staré latinské úsloví: *Si vis pacem para bellum*: Chceš-li mír, chystej se na válku!

Byla by tedy
utopie myslet
si, že bude
mít každý
všechno to, co
mu patří a nač
by měl nárok.
Praktické úsilí
tedy
odjakživa
směřovalo k
tomu, aby se
válka
omezila,
nemůže-li se
jí docela
zabránit. Toto
omezení boje

není jenom teritoriální. Jde tu především o strukturální oblasti společnosti a života.

Zní to paradoxně, ale je to pravda, že důležitým vyjádřením základních lidských práv jsou zvyklosti práva válečného. Divoké kmeny bojují až do úplného vyhlazení. Přesto však se stává nedotknutelným posel vyjednávač. U kulturních národů se začíná šetřit žen a dětí, raněných, pak civilního obyvatelstva všeobecně. Mezinárodní soud v Norimberku nad válečnými zločinci byl jeden z prvních vážných pokusů potvrdit před očima celého světa pravdu, že i v kruté válce musí zůstat jakási základní práva člověka nedotčena.

Ať už měl norimberský soud úspěch jakýkoliv, je jisté, že probudil zájem o otázku a rozšířila se oblast jejího konkrétního uskutečnění. I politika, obchod, sociální reformy jsou bojem. Není krvavý, ale přesto bývá krutý; zasahuje jednotlivce a ničí je. Všichni dobří lidé tedy usilují o to, aby vymezili oblasti, které by měly zůstat nedotčeny, které jsou jakoby v konstituci lidstva; právo na život, minimální obživu, svobodný pohyb, projevy náboženství a přesvědčení apod... Ať už jsou u vlády jakékoliv strany, ať už je státní systém jakýkoliv, tyto základní požadavky lidské osobnosti by měly být nedotčeny.

Církev ovšem nabízí svou spolupráci v tomto úsilí o vypracování a uznání kodexu lidských práv. Někteří sice namítali, že je to ideál příliš povrchní, že humanismus a lidskost nejsou uskutečnitelné bez Boží pomoci, že tedy musíme usilovat o hlubší základy společnosti, než jsou jen lidská práva. I to je pravda. Ale tento hlubší základ právě křesťanství nabízí, aby se lidská nadstavba upevnila.

Daleko závažnější je však námitka jiná. Někdy se zdá, jakoby se křesťané, chtějí-li být upřímní, na obhajobu lidských práv ani postavit nemohli. Banální a otřepaná je výtka, že se církev vždycky stavěla na stranu utiskovatelů a že nutila svými sliby blaženosti po smrti

chudé lidi, aby se s útlakem smířili. Je to námitka zjednodušená, vhodná pro táborové řečníky. Skutečné pozorování historických faktů je složité. Přesto však vidíme, jak došlo za 2.000 let k uvědomění lidských práv právě ve společnosti odchované křesťanskou kulturou.

Nechme však historii a položme námitku čistě dogmaticky. Zněla by asi takto: Vzor života a úsilí křesťana je osoba Ježíše Krista. Jeho umučení a násilná smrt jsou názorným příkladem, jak se všechna lidská práva zdeptala. On se pak nehájil. Vybízí učedníky, aby se nehájili ani oni. „Já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak. Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou, a kdo se chce s tebou soudit a vzít ti šaty, tomu nech i plášť, a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním i dvě!“ (Mt 39-41).

Může být radikálněji vyjádřeno zřeknutí se prvního základního práva člověka, tj. sebeobrany proti zlu? Zdá se, že apoštol Pavel našel výraz ještě markantnější pro tutéž nauku. Píše Filipánům: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na své vznešenosti, že je rovný Bohu, nýbrž sám sebe se zřekl – řecky doslova vyprázdnil se – vzal na sebe přirozenost služebníka... ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Fil 2,5-7).

Tento text čtený profánníma očima budí hrůzu. Ukazuje názorně, co zbude z osoby, která nelpí na své přirozené důstojnosti. „Vyprázdní se“, tj. nebude nic z toho, čím je, stává se služebníkem, dostává se do područí jiných a nakonec ztratí život násilnou smrtí. A to má být ideál křesťana? Není divu, že Nietzsche, který chtěl z člověka udělat „nadčlověka“, obraz Ukřižovaného přímo nenáviděl.

Problém je tedy velmi vážný. Dá se vyslovit touto otázkou: Učí skutečně křesťanství povinnosti zříkat se lidských práv? Na krátký dotaz by se měla dát krátká odpověď. Ale ta by byla tak jednostranná, že by zněla jako nesprávná. Hloubka tajemství kříže a lásky se nedá vyjádřit dvěma slovy. Text sv. Pavla je aforistický, ale všechny výrazy mají souprotiváhu. Hned nato se dodává: „Proto také ho Bůh povýšil a dal mu jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí, a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán (Fil 2,9-11).

Mezi zřeknutím se práv a jejich nabytím je přímá souvislost. Ta ovšem neplyne z logiky faktů, ze samé skutečnosti, ale z jeho zvláštního poměru k Otci. Kdyby ten poměr tu chyběl, pak by byl Kristus zničil sebe a jiným nepomohl.

Nebudeme tuto myšlenku rozvádět v celé šířce. Podtrhněme jenom hlavní závěry, které z toho plynou pro křesťanský život. Je pravda, že nás tajemství kříže uvádí do zvláštní situace. Máme se dovést zříkat svých přirozených práv. Ale k tomu jsou nevyhnutelné tyto podmínky. Především tato práva musíme mít. Nemohu se zříci toho, co nemám. Toto zřeknutí je docela dobrovolné z motivu lásky k Bohu a k bližnímu. Jeho oporou je pak pevná víra v Boha Otce, která mě zaručuje, že moje zřeknutí není nazmar, ale že je cestou k budování osobnosti mé i druhých.

Nemůže se však každý stavět na tak vysokou heroickou úroveň, aby ty všechny prvky byly pro něho živou realitou, o které je přesvědčen. Není nelogické, že tedy začíná prvním stupněm, tj. úsilím o dosažení svých vlastních práv. Jestli mu je někdo odpírá proti jeho vůli, je to násilí, z násilí se pak nezrodí svoboda, tedy ani křesťanská oběť.

Tím se vysvětlí zdánlivý protiklad, který je a stále bude i kázání církve. Na jedné straně stálý boj o důstojnost a práva člověka a na druhé straně stálá výzva k tomu, aby se každý křesťan mohl svých práv dobrovolně zříci, vyžaduje-li to láska a má-li k tomu dost síly, která prýští z víry v Boha Otce.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

JAN, SYN ZEBEDEŮV

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 5. července 2006 na náměstí sv. Petra v Římě/

Drazí bratři a sestry,
dnešní setkání věnujeme připomínce dalšího velmi významného člena apoštolského sboru: Janovi, synu Zebedeovu a Jakubovu bratru. Jeho typicky hebrejské jméno znamená „Pán se smíloval“. Opravoval sítě na břehu Tiberiadského jezera, když ho Ježíš povolal spolu s bratrem (srv. *Mt* 4,21; *Mk* 1,19). Jan vždy patřil k užší skupině, kterou Ježíš bral sebou při různých příležitostech. Byl spolu s Petrem a Jakubem, když Ježíš v Kafarnau vstoupil do Petrova domu, aby uzdravil jeho tchýni (srv. *Mk* 5,37); spolu s dalšími dvěma následuje Mistra do domu představeného synagogy Jaira, jehož dcera bude znovu povolána k životu (srv. *Mk* 5,37); jde za ním, když vystupuje na horu, aby tam byl proměněn (srv. *Mk* 9,2); stojí po jeho boku na Olivové hoře, když tváří v tvář majestátu jeruzalémského chrámu pronáší řeč o konci města a světa (srv. *Mk* 13,3); a nakonec je mu nablízku v

Getsemanské zahradě, když se ubírá do ústraní, aby se před utrpením modlil k Otci (srv. *Mk* 14,33). Když si krátce před Velikonocemi Ježíš vybírá dva učedníky, aby je poslal připravit místnost k Večeři, svěřuje tento úkol jemu a Petrovi (srv. *Lk* 22,8).

Toto jeho přednostní postavení ve skupině dvanácti apoštolů umožňuje pochopit do jisté míry iniciativu, které se jednoho dne chopila jeho matka: přistoupila k Ježíšovi a požádala jej, aby její dva synové, tedy Jan a Jakub, mohli usednout po jeho pravici a levici v Království (srv. *Mk* 20,20-21). Ježíš, jak víme, odpoví sám otázkou: zeptá se jich, zda jsou ochotni pít z kalicha, z něhož se chystá pít (srv. *Mk* 20,22). Za těmito slovy se skrýval úmysl otevřít těmto dvěma učedníkům oči a uvést je do poznání tajemství jeho osoby a odhalit jim budoucí povolání stát se jeho svědky až k nejvyšší zkoušce prolítí vlastní krve. Krátce nato Ježíš skutečně zdůrazňuje, že nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (srv. *Mt* 20,28). Několik dnů po Vzkříšení, nacházíme „Zebedeovy syny“ spolu s Petrem a dalšími učedníky, jak se bezvýsledně namáhají celou noc, po níž zásahem Vzkříšeného následuje zázračný rybolov: „učedník, kterého Ježíš miloval“, jako první pozná „Pána“ a oznámí to Petrovi (srv. *J* 21,1-13).

V jeruzalémské církvi zaujímal Jan významné postavení ve vedení tohoto prvního křesťanského uskupení. Pavel ho totiž zahrnuje mezi ty, které nazývá „sloupy“ tohoto společenství (srv. *Gal* 2,9). Lukáš jej ve Skutcích apoštolů představuje spolu s Petrem, když přicházejí k modlitbě do chrámu (srv. *Sk* 3,1-4.11) a když se objevují před Veleradou, aby dosvědčili svou víru v Ježíše Krista (srv. *Sk* 4,13.19). Spolu s Petrem je poslán jeruzalémskou církví povzbudit ty, kdo v Samařsku přijali evangelium a modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého (srv. *Sk* 8,14-15). Zvláště je třeba připomenout, jak spolu s Petrem prohlašují před Veleradou, která je vyslýchá: „Nelze přece mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli“ (*Sk* 4,20). Právě tato smělost ve vyznání vlastní víry zůstává příkladem a napomenutím pro nás všechny, abychom byli vždy připraveni s rozhodností stvrdit svou nezlomnou oddanost Kristu, a víře dávat přednost před jakoukoli vypočítavostí či lidským zájmem.

Podle tradice je Jan oním „milovaným učedníkem“, který ve čtvrtém evangeliu klade svou hlavu na Mistrovu hruď během poslední Večeře (srv. J 13,21), stojí pod křížem spolu s Ježíšovou matkou (srv. J 19,25) a nakonec je svědkem jak prázdného hrobu, tak samotné přítomnosti Zmrtvýchvstalého (srv. J 20,2; 21,7). Víme, že tato identifikace je dnes diskutována odborníky, z nichž někteří v něm vidí pouhý prototyp Ježíšova učedníka. Ponecháme řešení této otázky exegetům a spokojíme se zde shrnutím důležitého poučení pro náš život: Pán chce učinit každého z nás učedníkem, který žije v osobním přátelství s

Ním. Aby se to dalo uskutečnit, nestačí je následovat a naslouchat mu zvenčí; ale je třeba s Ním také žít a žít jako On. To je možné jen v kontextu velmi důvěrného vztahu, prodchnutého vroucností naprosté důvěry. Tak je tomu mezi přáteli. Proto jednoho dne Ježíš řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život... Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli,

protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od mého Otce“ (J 15,13.15).

V apokryfních *Janových skutcích* není apoštol představován ani jako zakladatel církevních obcí, ani jako vůdce již vytvořených společenství, nýbrž jako neúnavný poutník a hlasatel víry při setkání s „dušemi schopnými naděje a spásy“ (18,10; 23,8). Vše tu vychází z paradoxní snahy dát spatřit neviditelné. A my se ptáme, zda my jsme „dušemi schopnými naděje a spásy“... Východní církev nazývá Jana prostě „Teologem“, tzn. tím, kdo je s to mluvit přístupnými slovy o božských věcech a odhalovat tak tajemný přístup k Bohu skrze přilnutí k Ježíšovi.

Kult apoštola Jana vznikl v Efezu, kde podle starobylé tradice dlouho působil a nakonec - za císaře Trajána - zemřel v mimořádně pozeňnaném věku. V 6. století nechal císař Justinián vybudovat jeho počtě v Efezu velkou baziliku, z níž se dodnes zachovaly impozantní zříceniny. Právě na Východě se těšil a dosud těší velké úctě. V byzantské ikonografii je často zobrazován jako pokročilý stařec – podle tradice zemřel za císaře Trajána - a v intenzivní modlitbě, téměř v postoji, který vybízí k mlčení.

K vznešenému Božímu tajemství a jeho zjevení totiž nelze přistoupit bez náležité usebranosti. Před lety to vysvětlil ekumenický patriarcha Konstantinopole Atenagoras, s nímž se objal papež Pavel VI. při jejich nezapomenutelném setkání, když řekl: „Jan je počátkem naší vrcholné spirituality. Tiší, kteří stejně jako on, znají ono tajemné sdílení srdcí, vzývají Janovu přítomnost a jejich srdce se rozněcují“ (O.Clément, *Dialoghi con Atenagora*, Torino 1972, str.159). Kéž nám Pán pomůže dát se do Janovy školy, aby se nám dostalo velkého poučení lásky; abychom zakusili, že nás Kristus miluje „až do krajnosti“ (J 13,1) a Jemu abychom obětovali svůj život.

INKULTURACE

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Přišel do farnosti nový kněz, mladý. Účastní se předtím pastorálního kursu pro novou evangelizaci. Začal tedy hned od počátku zavádět mnoho změn. To ovšem vyvolalo mnoho protestů. Není divu, vždyť většina pravidelných návštěvníků bohoslužeb jsou starší lidé, přivykli si od mládí k jistým formám zbožnosti a teď jim to přijde někdo měnit. Spontánní protesty nepo-

mohly. Poslali ke knězi staršího profesora, dobrého a rozumného katolíka, aby knězi domluvil. Tento udělal rád, protože i jemu se ty přechodné změny nezamlouvaly. Varoval tedy duchovního správce, aby nevyvolával ve farnosti rozepře. Kněz se ovšem hájil těmito důvody: „Já jsem přece odpovědný i za pokřtěnou mládež, která se kostelu vyhýbá, protože jim dnešní způsoby modlení nevyhovují. Musíme se tedy přizpůsobit jejich mentalitě.“ Na to profesor: „Já jsem byl vždycky přesvědčen, že se má svět přizpůsobit poselství Kristovu v církvi a ne církev světu. I v divadle se laciné varieté snaží zalíbit publiku, ale nedělají to opravdoví umělci“.

Nebudeme dále sledovat dialog těchto dvou osob. Zdá se, že se příliš nedohodli. Ale přesto je problém přizpůsobení církve světu velmi důležitý a byl vždycky aktuální v misiích. Od doby II. vatikánského sněmu se o tom tématu mluví velmi často. Aby se předešlo povrchnosti, nežívá se výrazu „přizpůsobení světu“, ale „přizpůsobení poselství evangelia různým kulturám“. Mluví se o inkulturaci.

Teologický základ, z kterého vycházejí další závěry je vliv nauky o různých druzích vtělení Božího slova ve světě, kosmická kristologie, Národy, které mají přijmout poselství evangelia, nejsou „duchovní pouští“, jak se vyjádřil kard. Duval. Nějakým způsobem je Kristus přítomen už v jejich starých tradicích, protože všichni dobří lidé nějakým způsobem patří k církvi. Patří-li k církvi, mají všechny národy, v jistém slova smyslu, nějakou svou vlastní „církvní“ tradici. Jakmile to vyslovíme, trochu se zalekneme takového vyjádření. Neplyne z toho pak relativismus všech náboženství, kterého jsme se vždycky báli?

Tuto otázku si klade Pavel VI. v encyklice *Ecclesiam Suam*: „Kam až, do jakého stupně se má církev přizpůsobit historickým a místním okolnostem, ve kterých vykonává svou misijní funkci? Jak se uchránit nebezpečí relativismu, který ohrozí věrnost v dogmatech a v morálce? Ale z druhé strany musí být církev vždycky připravena přiblížit se všem, aby všechny zachránila podle příkladu apoštola Pavla, který píše: „Stal jsem se všechno všem, abych všechny zachránil“ (2 Kor 9,22).

Pavel VI. dává odpověď základní, všeobecnou, bez zvláštních konkrétních aplikací, ve formě principu. Píše: „Svět se nemůže zachránit zvenčí. Jako se Slovo Boží stalo člověkem, tak je také potřeba, abychom se my oděli do forem tohoto světa... Dřív než

začneme mluvit, musíme nejdřív naslouchat lidskému srdci, abychom, nakolik je možné, je respektovali tam, kde si zaslouží, aby se mu dalo za pravdu.“ I Pavel VI. vykonal daleké cesty: do Indie, do Afriky, do Východní Asie. V Bombaji sám vysvětluje text své encykliky: „Věrnost k tradici neznamena uctívat minulost. Musí ji doprovázet aktivní přizpůsobení potřebám lidu“.

K misijnímu dni r. 1966 píše Pavel VI. o tom tématu: „Katolická církev touží po tom, aby poznala kultury národů, aby je respektovala, ale také aby je obohatila nadpřirozenými hodnotami milosti, tím, že se do nich vřadí a že bude žít to, co je v nich charakteristické.“

Touto naznačenou cestou pokračuje i papež Jan Pavel II. Roku 1969 Pavel VI. cestoval do Afriky jako host domácích vlád a hierarchie. K biskupům shromážděným v Kampale se obrací s ujištěním „hluboké úcty pro vaše osoby, pro vaši zemi, pro vaši kulturu“. Jeho řeč, která následovala, byla pragmatická a přímo se zabývá naším problémem. „Dílo evangelizace, – řekl papež – která je vaším dílem, stojí před velmi živou a diskutovanou otázkou adaptace, přizpůsobení evangelia africké kultuře. Má být církev evropská, latinská, východní..., nebo má být africká? Problém vypadá těžký a prakticky skutečně těžký může být. Ale hotové řešení už tu je: vaše církev musí být především katolická. Stojí na konstitučním, jednotném podstatném základě jednotné základní nediskutovatelné nauky. Všichni musíme být žárlivě hrdi na tu víru, kterou hlásali apoštolové, mučedníci, tj. svědci ji vyznávali a misionáři ji s úzkostlivou péčí učili. Víte dobře, jak je církev v tomto ohledu pevná, řekněme i konservativní. Aby se zabránilo, že se může poselství zjevené pravdy pokazit, církev vyjádřila poklad své pravdy v některých pojmových formulacích. I když jsou tyto formule někdy těžké, jsme povinni jejich text zachovat. My jsme víru nevynalezli, my jsme její strážci...“

Na první pohled se tedy zdá, jakoby chtěl papež spíše brzdit nadšený běh k pluralismu. Ale on sám dodává: „Když jsme dali první odpověď, přijde druhá: výraz, jazyk, způsoby jak jednu víru vyjádřit mohou být různé a mají odpovídat jazyku, stylu, povaze, vlohám, kultuře těch, kdo jednu víru vyznávají. Z tohoto hlediska je pluralismus legitimní a žádoucí.“

Jsou to povzbudivá slova: „Pluralismus je možný a je žádoucí.“ Ale právě proto, že tu jde o dílo, které je tak svaté jak svaté je vtělení do tohoto světa, vyžaduje nejenom mnoho kongresů a diskusí, ale především autentický křesťanský život. Ten podle starého rčení roste z nebe a z půdy. Nemysleme si pak, že to platí jenom o tzv. misijních zemích, o třetím světě. Dnes se mění složení půdy i v zemích se starou křesťanskou tradicí, řekněme si upřímně, i v našich zemích. Právě proto se vyžaduje stálá kreativní snaha žít křesťansky i v tomto novém prostředí.

Přijměte pozvání na
POUŤ KE SVATÉ ANNĚ V PUSTIMĚŘI

SOBOTA, 29. ČERVENCE

18.00 h - mše svatá

/Mgr. Martin Vévoda, novokněz ze Světic/

NEDĚLE, 30. ČERVENCE

7.30 h - mše svatá

/Dr. Josef Benicek, farář pustiměřský/

9.00 h - poutní mše svatá

/Mgr. Miroslav Hříb, farář nízamyslický/

10.30 h - hlavní mše svatá

*/doc. Dr. Rudolf Smahel, SDB,
vedoucí Katedry křesťanské výchovy na CMTF UP/*

14.30 h - Te Deum

a svátostné požehnání

Pouť provází krojovaná dechová kapela z Břestu

PŘIKÁZÁNÍ BOŽÍHO ZÁKONA

Nějaký člověk přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Mistře, co dobrého mám dělat, abych dosáhl věčného života?“ on mu řekl: „Proč mne nazýváš dobrým? Jenom jeden je dobrý. Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání.“ Zeptal se ho: „Která?“ Ježíš odpověděl: „Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku a miluj svého bližního jako sám sebe.“ Jinoch mu řekl: „To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?“ Ježíš mu řekl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ Když to mladík uslyšel, odešel zarmoucen, protože měl velký majetek. (Mt 19,16-20)

Bohatému mladíkovi, který se ptá: „Co dobrého mám dělat, abych dosáhl života věčného?, Ježíš odpovídá odkazem na nutnost uznat Boha jako „jediného Dobrého“ a jako zdroj všeho dobra. Pak dodává: „Chceš-li však vejít do života, zachovávej přikázání: nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, cti otce i matku“ a uzavírá: „miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 19,16-19)

Následovat Ježíše Krista tedy znamená zachovávat jeho přikázání: „Ne každý, kdo mi říká: Pane, pane, vejde do nebeského království, nýbrž ten do koná vůli mého Otce“ (Mt 7,21). Přikázání jsou obsažena v „Desateru“, což doslova znamená „deset slov“. V něm se shrnut a vyhlášen Boží zákon. Proto učitelský úřad (magistérium) Církve učí, že pro dosažení spásy je nezbytné zachovávat přikázání, neboť tato sdělují základní povinnosti člověka k Bohu a k bližnímu, a ve svém podstatném obsahu zjevují nesmírně důležité závazky; například ochrana a nedotknutelnost života, úcta k nerozlučnému vzájemnému manželskému darování a závazek plození a výchovy dětí...

Přikázání nabývají svého plného významu v Novém zákoně; neboť právě v tomto kontextu víry v Boha nachází lidské jednání svůj smysl. Mravní život je tak „odpovědí“ na Pánovu lásku, vyjádřenou ve Smlouvě: je uznáním, poctou a spoluprací na záměru, který Bůh uskutečňuje v dějinách. Proto je třeba se na přikázání dívat nejen jako na příkazy, ale jako na milou možnost odpovědět na Boží vůli.

První tři vyhláší požadavky lásky k Bohu, další čtyři pak požadavky lásky k bližnímu. Učí nás pravému lidství, neboť ukazují na základní povinnosti, a tedy na základní práva,

vlastní lidské bytosti. Přestože lidský rozum může sám dojít k poznání těchto přikázání, kvůli hříšnému stavu člověk potřebuje Boží zjevení, aby došel plného a jistého poznání tohoto přirozeného zákona.

Postoj náboženského respektu vůči Božímu zákonu ze strany rodičů působí, že děti si vstoupí do srdce, kdo je pravým původcem a tvůrcem přirozeného zákona a Božích přikázání. Při správném formování svědomí dětí je velkou pomocí, když rodiče dokáží ve svém jednání rozlišit věci, které ukládá zákon Boží a ty, jež zůstávají na svobodném rozhodování každé osoby, protože ne všechno spadá do příkazu Božího zákona. Navíc, uznají-li rodiče vhodně své chyby a nedostatečné zachovávání Božího zákona, přispějí tím k tomu, že i děti upřímně přiznají své chyby, aniž by se uchýlovaly k lehkomyšlnému ospravedlňování či nezdravému obviňování.

Rodiče předávají dětem zachovávání přikázání, když rozvíjejí a aplikují požadavky každého z nich a využívají vhodných příležitostí rodinného či společenského života; tak jim pomáhají aplikovat dosažené teoretické poznání na osobní situace. Rodiče tak praktickým způsobem přivádějí k dokonalosti katechezi a formaci, které se dětem dostalo při výuce náboženství.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Jak objevit v každém přikázání Boží vůli?
- ◆ Které je hlavní přikázání Božího zákona?
- ◆ Lze milovat Ježíše Krista, aniž bychom plnili jeho vůli? Proč?

MODLITBA ZA RODINU

Bože, všemohoucí Otče, jenž jsi do lásky k Tobě a bližnímu vložil naplnění Zákona, dej, abychom zachovávali tvá přikázání, a tak došli do života věčného.

Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

Amen.

NEDĚLE: EUCHARISTIE A DALŠÍ PROJEVY

První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění. Protože chtěl na druhý den odcestovat, protáhl řeč až do půlnoci. Byli jsme shromáždění v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp. Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, přemáhal ho spánek. Usnul a spadl z třetího poschodí, a když ho zvedli, byl mrtvý. Pavel sešel dolů, sklonil se nad ním, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“ Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel. Chlapce přivedli živého a to je velice povzbudilo. My jsme nastoupili na loď napřed a vypluli jsme směrem k Assu, kde se k nám měl připojit Pavel. Tak nám totiž nařídil a sám se rozhodl jít pěšky. Když se s námi v Assu sešel, vzali jsme ho na loď a dopluli do Mitylény. Odtud jsme pluli dál a na druhý den jsme se dostali do blízkosti Chia. Další den jsme připluli k Samu a příští den jsme dorazili do Milétu. Pavel se totiž rozhodl minout Efez a neztrácet čas v provincii Asii, neboť spěchal, aby byl pokud možno na den letnic v Jeruzalémě. Z Milétu poslal Pavel vzkaz do Efezu a zavolal si starší církve. Když k němu přišli, řekl jim: „Vy víte, jak jsem si u vás počínal celou dobu od prvního dne, kdy jsem přišel do Asie. Sloužil jsem Pánu s velkou pokorou, v slzách a zkouškách, které mě potkaly pro úklady židů. Víte, že jsem vám nezamlčel nic, co by vám bylo k prospěchu; všechno jsem vám řekl, když jsem vás učil ve shromáždění i v rodinách. (Skt 20,7-20)

Neděle je jádrem celého liturgického roku, protože je oslavou Pánovy smrti a jeho zmrtvýchvstání, které je středem dějin a zdrojem, z něhož pramení veškerá spásná milost. Tak ji chápali a slavili už apoštolové a první křesťanské komunity.

Už od počátku je středem neděle slavení eucharistie. Tak to vyjádřili mučedníci z Abiteny, kteří byli jednu neděli překvapeni při slavení eucharistie a na otázku proč přestoupili přísné císařovo nařízení, odpověděli: „Sine dominico non possumus“, neboli, bez nedělního slavení eucharistie nedokážeme žít. Nedostávalo by se nám sil k tomu, abychom dokázali čelit denním obtížím a nepadli.

Nicméně, ve slavení Eucharistie se neděle nevyčerpává, ale rozšiřuje se i na další slavení a zkušenosti; například ta rodinná, na starost a pozornost vůči chudým, na odpočinek, atd.

Proto je třeba naléhat a klást zvláštní důraz na nedělení eucharistii i samotnou neděli, jako na jedinečný den víry, den Zmrtvýchvstalého Pána a dar Ducha. Účast na eucharistii musí být pro každého pokřtěného ústředním momentem neděle. Je to neodmyslitelná povinnost, kterou je třeba prožívat nejen, aby se splnil příkaz, nýbrž jako nutnost skutečně vědomého a řádného křesťanského života. Účast na eucharistii každou neděli je zcela jedinečným aspektem identity vlastní křesťanskému společenství, i když žije v malých menšinách či v podmínkách izolace a obtíží.

Nedělní eucharistie, která týden co týden shromažďuje křesťany jako Boží rodinu kolem stolu Slova a chleba života, je také tím nejúčinnějším lékem proti rozptýlenosti, neboť je privilegovaným místem, na němž se pěstuje a prožívá společenství.

Proto musí být nedělní eucharistie středem zbožnosti rodičů i rodiny jako takové. Když děti vidí rodiče a spolu s nimi se účastní eucharistie, přijmou ji do svého života a učiní ji základním pokrmem své zbožnosti. Účast rodiny na eucharistii je ideálem, k němuž se směřuje; tímto se rozumí její přednost přede všemi ostatními vznešenými i chvályhodnými nedělními aktivitami.

Eucharistie, pokud se jí náležitě účastníme, zvláště pak tím, že přistupujeme ke svatému přijímání, nás povzbuzuje, abychom žili dimenzí křesťanské lásky. Proto musí být rodiče svým dětem živým svědectvím starostlivosti o chudé a potřebné.

Aby bylo možné hodně přijímat svátost Eucharistie, musí ten, kdo si je vědom, že se dopustil těžkého hříchu, přistoupit nejprve ke svátosti smíření, neboť jak říká svatý Pavel, „kdo nehodně jí tento chléb či pije z Pánova kalicha, bude vinen Tělem a Krví Kristovou“ (1Kor 11,27).

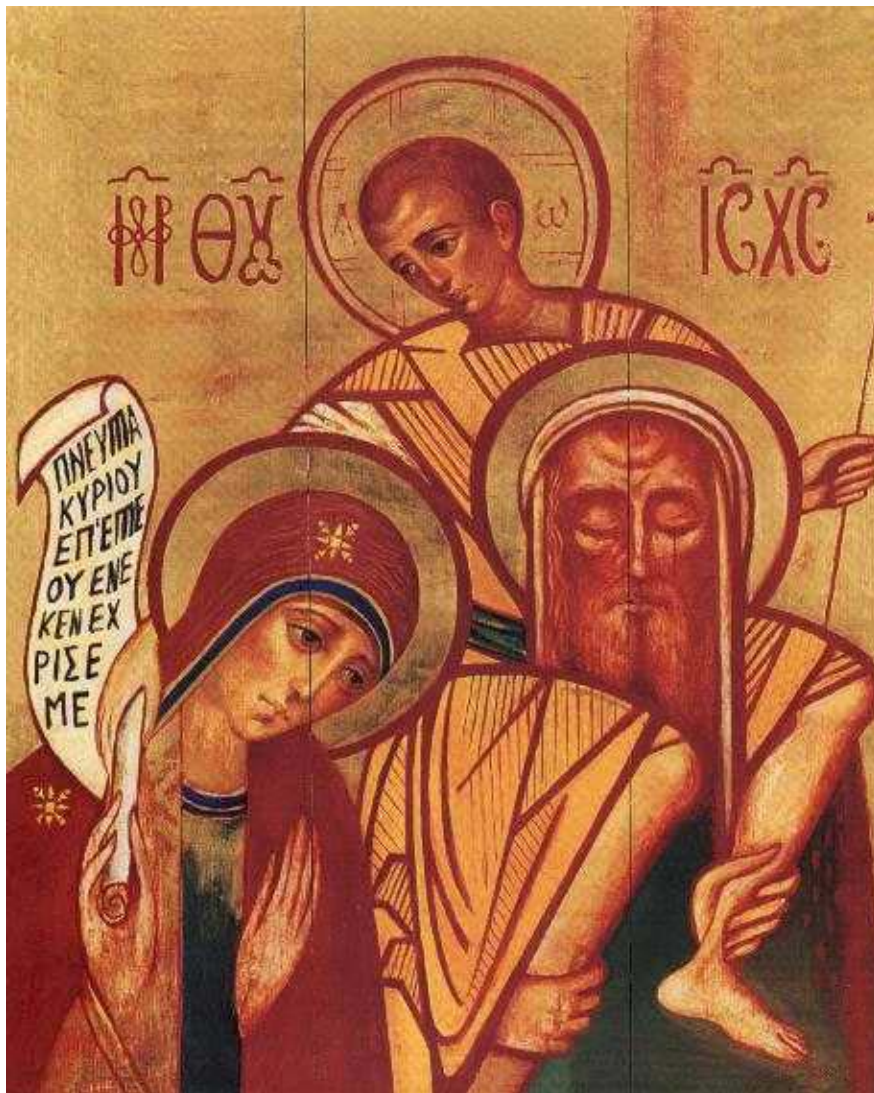
K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Které dimenze víry činí zřejmými neděle?
- ◆ Proč je tolik důležité účastnit se nedělní mše svaté jako rodina?
- ◆ Můžeme se po skončení mše svaté cítit zbaveni povinnosti, protože „jsme splnili“, co bylo naší povinností?

MODLITBA ZA RODINU

*Bože, který nás každou neděli shromažďuješ kolem stolu svého Slova, Těla a Krve svého Syna, abychom slavili památku Zmrtvýchvstalého Pána, prosíme tě, abychom až nadejde neděle, co nekončí, mohli žít jako jedna rodina a povždy chválit tvé milosrdenství.
Prosíme o to skrze Krista našeho Pána. Amen.*

LIDOVÁ ZBOŽNOST

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem. (Lk 2,41-52)

Liturgie je vrcholem k němuž směřuje veškerá činnost Církve a zdrojem, z něhož pramení všechna její energie. Přesto však se v ní nevyčerpává ani činnost Církve ani duchovní život věřících. Proto - kromě účasti na liturgii – Církev vybízí a doporučuje slavení a úkony lidové zbožnosti. Mnohdy Církev přijímá jisté projevy, jež vyvěrají z přirozené zkušenosti víry a zbožnosti křesťanského lidu; u jiných však musí očistit nedostatky, přehnané důrazy či dokonce formy pověřivosti.

Věkovitá zkušenost Církve dokazuje, že tento druh zbožnosti přinesl hojné plody křesťanského života v rodinách i národech. Podporována touto zkušeností i světlem Ducha svatého, je Církev přesvědčena, že tato zbožnost má pokračovat a nadále prokazovat velkou službu vskutku „inkulturované“ víře, podle rozličnosti národů i kontinentů.

Výrazy lidové zbožnosti jsou v průběhu liturgického roku rozmanité, zvláště v postu, o Svatém týdnu a velikonočním Triduu. V liturgickém mezidobí jsou nesčetné projevy věnovány Panně Marii, zemřelým věřícím a svatým. Nedílnou součástí této zbožnosti jsou pouti, návštěvy svatyní a hřbitovů, procesí, atd.

Křesťanská rodina je s těmito projevy zbožnosti silně spjata, zvláště pak s poutěmi a návštěvami mariánských svatyní, z nichž některé jsou všeobecně proslulé; a rodina předává tyto zvyky z otců na děti. Ještě dnes je mnoho křesťanských rodin, které se spolu

s dětmi ubírají ke svatyním Panny Marie a tam, kromě úkonů zbožnosti, přijímají svátosti smíření a eucharistie.

Kromě těchto projevů existují i další, mnohem všednější, jako požehnání před jídlem, modlitba svatého růžence v rodině, žehnání domů či automobilů, návštěva svatyně svatého patrona, modlitba za déšť či ochranu před pohromami, atd.

Protože tyto zvyklosti a náboženské praktiky utvářela víra, je vhodné, aby v nich rodiče pokračovali a předávali dětem tohoto prostého a přitom mocného ducha, prožívajíc svůj vztah s Bohem ve všech životních situacích, nejen mimořádných, ale i běžných.

Tyto praktiky navíc měly a mají velký vliv na identitu národů a na vnější výraz vyznávané víry. Jestliže tyto projevy nacházejí sociální výraz, stávají se radostným svědectvím vlastní víry před zraky nevěřících a vzpruhou slabým.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Proč je lidová zbožnost v křesťanském životě důležitá?
- ◆ Vede lidová zbožnost k tomu, že se uctívá Panna Maria a svatí víc než Bůh? Proč?
- ◆ Můžeš uvést příklad nějakých mylných a nesprávných projevů lidové zbožnosti?

MODLITBA ZA RODINU

*Bože,náš Otče,tys postavil Svatou rodinu jako úchvatný příklad před oči svého lidu;
uděl nám, prosíme, abychom napodobovali její domácí ctnosti a spojení pouty lásky, mohli
v nebeském domově požívat odměn věčných
Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.
Amen.*

BLAHOSLAVENÁ PANNA MARIA

*U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská.
Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ Od té chvíle ji onen učedník přijal k sobě. (Jan 19, 25-27)*

Panna Maria je nerozlučně spjata s životem a spasitelným dílem svého Syna. Toto spojení je patrné od chvíle panenského početí Krista až do její smrti: při narození, když svého prvorozeného syna ukázala pastýřům a mudrcům; v chrámě, když potom, co přinesla oběť jakou přinášeli chudí, jej představila Bohu a slyšela, jak ji Simon předpovídá že její duši pronikne meč; v jeho veřejném působení, když na její přímlovu na svatbě v Káni, Maria přiměla Ježíše, aby začal konat zázraky; během utrpení, když věrně setrvala ve svém spojení s Kristem na kříž, když s ním hluboce trpěla a svým mateřským srdcem byla spojena s jeho obětí; ve chvíli, kdy měl Ježíš odejít z tohoto světa k Otci, když byla dána jeho umírajícím Synem za matku učedníkovi; o letnicích, když spolu s apoštoly prosila o dar Ducha a vykonávala své mateřství už od počátků Církve.

Takto tím, že počala Krista, zrodila ho, živila, představila v chrámě Otci, s Ním umírajícím na kříži trpěla, spolupracovala zcela jedinečným způsobem na díle Spasitele, s poslušností, vírou, nadějí a vroucí láskou, pro obnovení nadpřirozeného života v duších.

Proto se stala matkou lidí v řádu milosti. Tato mateřská funkce však nezastiňuje či neumenšuje jediné Kristovo prostřednictví, nýbrž ukazuje jeho účinnost.

Maria je navíc niterně spojena s životem a posláním Církve. Když Církev rozjímá nad její hlubokou svatostí, napodobuje její lásku a věrně plní vůli Otce, stává se i ona matkou, neboť hlásáním Božího Slova, věrně přijímaného, a křtem, rodí k novému a nesmrtelnému životu děti, počaté skrze Ducha svatého a zrozené z Boha.

Církev navíc v Marii obdivuje a opěvuje nejvznešenější plod vykoupení a v ní jako v ryzím obraze s radostí kontemplanuje to, po čem sama touží a čím ve své plnosti doufá být.

Proto Církev představuje věřícím Pannu Marii, aby ji kontemplanovali jako prvotinu vykoupení, uctívali ji jako Ježíšovu Matku a jako Matku naši a prosili o její přímluvu jak v liturgickém slavení, tak i ve zbožných úkonech a mariánských pobožnostech, jak je Učitelský úřad Církve po staletí doporučuje.

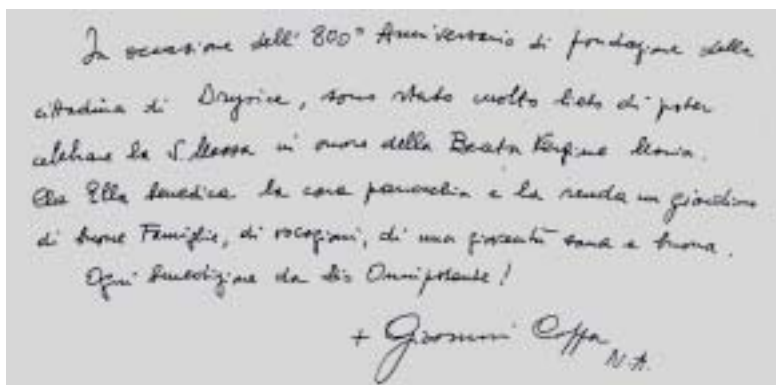
Církev současně věřícím připomíná, že pravá mariánská úcta nespočívá v planém a prchavém sentimentalizmu, ani v žádné marné důvěřivosti, nýbrž vychází z pravé víry,

která nás vede k poznání výsadního postavení Matky Boží, k dětinné lásce k ní a k napodobování jejích ctností.

Všichni jsme si vědomi, že úctu k Panně Marii jsme dostali v našich rodinách jako vzácné dědictví, skrze příklad a svědectví našich rodičů; modlitbou růžence v rodině, modlitbami Anděl Páně a Zdravas Královno, slavením mariánských svátků, měsíce května, návštěvami mariánských svatyní atd.

Mariánské svátky byly vždy zvláštní příležitostí pro přijetí svátosti smíření a Eucharistie. Mnohé farnosti jsou zasvěceny některému z tajemství Mariina života, které se tak stává významným odkazem v životě každého z těchto křesťanských společenství.

„Jsem velmi rád, že jsem mohl u příležitosti 800. výročí založení obce Dryšice slavit mši svatou k počtě blahoslavené Panny Marie. Ona ať žehná drahé farnosti a činí ji zahradou dobrých rodin, povolání, zdravé a dobré mládeže“ - zápis v pamětní knize farnosti/

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Jaký vztah existuje mezi Marií a Kristem, jediným Prostředníkem?
- ◆ Mariánská úcta prospívá, stěžuje anebo překáží lásce k Bohu? Proč?
- ◆ Které přirozené a nadpřirozené ctnosti Mariina života bys vyzdvihl?

MODLITBA ZA RODINU

*Bože, náš Pane, tys prostřednictvím mateřství Panny Marie daroval lidem plody spásy;
dej, abychom zakoušeli přímluvu Té, která nám dala tvého Syna Ježíše Krista,
Původce života, jenž žije a kraluje na věky věků.
Amen.*

BENEDIKT XVI. VE ŠPANĚLSKU

3. ZAHRANIČNÍ APOŠTOLSKÁ CESTA SVATÉHO OTCE

U PŘÍLEŽITOSTI V. SVĚTOVÉHO SETKÁNÍ RODIN - VALENCIE – 8.-9. ČERVENCE 2006

„Mi deseo es proponer el papel central, para la Iglesia y la sociedad, que tiene la familia fundada en el matrimonio“

„Důvodem této návštěvy je zúčastnit se V. Světového setkání rodin, jehož téma zní „Předávání víry v rodině.“ Mým přáním je zdůraznit ústřední roli, kterou má rodina založená na manželství, pro církev a společnost. Je to nezastupitelná instituce podle Božích plánů a církev nemůže přestat hlásat a šířit její zásadní hodnotu, aby manželství bylo vždy prožíváno se smyslem pro odpovědnost a v radosti.“

Benedikt XVI. tak shrnul hned po svém přiletu na letiště ve Valencii program své v pořadí třetí pastorační cesty do zahraničí. I na tuto se vydal ve stopách Jana Pavla II., který setkání rodin do Valencie svolal. Svatý

otec měl už první den bohatý program. Nechybělo v něm setkání s příbuznými obětí tragédie ve valencijském metru, při níž 3. července zahynulo 42 osob. Předal list španělským biskupům, při modlitbě Anděl Páně pozdravil seminaristy a v odpoledních hodinách se na soukromých audiencích setkal s královským párem, představiteli místní správy i s premiérem Zapaterem.

Cesta Benedikta XVI. do Španělska začala na palubě letadla italské společnosti Alitalia. O půl desáté dopoledne se vzneslo z římského letiště Fiumicino. Pozdrav podle protokolu adresovaný hlavám států, nad jejichž územím papež cestuje, směřoval tentokrát jen do rukou italského prezidenta Giorgio Napolitana. „*Vyprošuji celému národu hojné dary prozíravosti a moudrosti, aby i nadále s plným nasazením pečoval o institut rodiny, základní buňky společnosti,*“ zdůraznil v duchu své dnešní pouti Svatý otec.

Airbus 321 s Papežem na palubě přistál na mezinárodním letišti Valencia – Manises krátce před půl dvanáctou. Benedikta XVI. přivítal španělský královský pár, král Juan Carlos Bourbonský se svou chotí, Sofií, dcerou řeckého krále Pavla. Juan Carlos v uvítacím projevu označil Papežovu návštěvu za útěchu pro všechny, a především pro ty, kdo přišli o své blízké při tragické srážce souprav valencijského metra v pondělí 3. července. Připomněl také, že Joseph Ratzinger ve Španělsku předsedal z titulu prefekta Kongregace pro nauku víry šesti důležitým kongresům.

Po uvítací ceremonii se papežský průvod vydal ulicemi města do valencijské katedrály. Špalír desetitisíců osob zasypával v některých místech papamobil bílými květy. Svatý otec nechal dokonce zastavit svůj vůz, aby odměnil ovace skupiny mladých lidí u cesty. Druhá zastávka mimo předem stanovený program vedla ke vchodu do stanice metra Jesus, kde došlo minulé pondělí k tragické nehodě, která si vyžádala 42 životů. Modlitbě Benedikta XVI. za oběti asistoval španělský následník trůnu Filip s manželkou Letizií.

Pohled na Valencii z okna papežského speciálu v doprovodu stíhacího letectva

Na náměstí před katedrálou předal starosta Valencie Benediktu XVI. symbolicky klíče městských bran. Počátky katedrály zasvěcené Nanebevzetí P. Marie sahají až do pozdní antiky. V době muslimské okupace v VIII. století byla změněna na mešitu. Přestože na konci 11. století (1094) Cid město dobyl, do rukou křesťanských vládců se definitivně vrátilo až v roce 1238. Krátce na to se začala stavět katedrála, dokončená

ve 14. století. Od roku 1437 je ve Valencijské katedrále uchovávána jedna ze vzácných relikvií: kalich, z něhož podle tradice pil Ježíš při Poslední večeři. Kalich z leštěného achátu, který archeologové datují do I. století, odnesl podle tradice sv. Petr do Říma. První papežové si ho předávali až do doby Valeriánova pronásledování ve III. století, kdy ho Sixtus II. měl svěřit jáhnu Vavřincovi, aby ho odnesl do Huesky ve svém rodném Španělsku. Jan Pavel II. při své návštěvě Valencie 8. prosince 1982 použil tento kalich během mše svaté, při nejpočetnějším kněžském svěcení svého pontifikátu.

V katedrále přivítali Benedikta XVI. kněží, řeholníci, řeholnice a na sto španělských biskupů. Svatý otec se poklonil před Svatostánkem a odebral se k hlavnímu oltáři, na kterém byl Svatý kalich vystaven. Za dobrovodu tónů španělské renesanční hudby se Svatý otec zapsal do Pamětní knihy, předal španělským biskupům svůj list a katedrále věnoval mešní kalich.

Benedikt XVI. v úvodu listu děkuje biskupům za péči věnovanou přípravě V. Světového setkání rodin, které – jak píše – má být novým impulsem, aby se rodina stávala svatyní lásky, života a víry.

„Jak víte, sleduji z blízka a s velkým zájmem dění v církvi ve vaší zemi, v zemi s hlubokými křesťanskými kořeny, která nesla a je i nadále povolána nést svědectví víry a jejího šíření v mnoha dalších částech světa. Zachovejte tohoto živého a silného ducha, který provázel život Španělů dějinami, aby i nadále živil

*a oživoval duši vašeho národa.“ – píše Benedikt XVI. španělským biskupům. Svatý otec ocenil také pastorační nasazení biskupů v době rychlé sekularizace, která – jak řekl – zasahuje dokonce i vnitřní život křesťanských komunit. Povzbudil španělské biskupy, aby odvážně hlásali, že opomíjení Boha, jednání, jakoby neexistoval, ohrožuje člověka a ochuzuje kulturu i společnost. Naopak pohled upřený k živému Bohu, který je zárukou naší svobody a pravdy, je předpokladem cesty k nové humanitě. Dnešní svět potřebuje slyšet zejména svědectví o Bohu, který je láska, „ba dokonce jediné světlo, které osvěcuje temnoty světa a dává sílu k životu a jednání.“ (srov. *Deus caritas est*, 39). – stojí v listu Benedikta XVI. španělským biskupům.*

Před odchodem z katedrály se Svatý otec osobně pozdravil s arcibiskupy španělských metropolí a odebral se do blízkého kostela zasvěceného patronce Valencie - *Virgen de los Desamparados, Panny Marie opuštěných*. Úcta k Panně Marii opuštěných sahá historicky do 15. století, kdy byl ve

Valencii založen první evropský špital pro duševně nemocné, zasvěcený právě Svatým Nevinátkům a opuštěným. Prostoru barokního chrámu nad oválným půdorysem vévodí pozdně gotická socha P. Marie, která se kdysi stavěla na katafalk mentálně nemocných, cizinců nebo jinak opuštěných - na znamení Mariiny mateřské ochrany. V roce 1961 bl. Papež Jan XXIII. prohlásil *Virgen de los Desamparados* patronkou celého Valencijského regionu.

Právě v kostele před sochou P. Marie opuštěných se odehrálo patrně emotivně nejsilnější setkání dnešního dne. Svatý otec tam osobně pozdravil rodiny, které přišly o své blízké při pondělní tragédii ve valencijském metru.

Kolem půl druhé vystoupil Benedikt XVI. na malé pódium před kostelem, kde ho přivítal potlesk asi tří tisíc seminaristů a jejich příbuzných. Po úvodním pozdravu arcibiskupa Valencie, Agustína Garcíy – Gasco Vicenta

pronesl Svatý otec krátkou promluvu před modlitbou Anděl Páně:

Drazí bratří a sestry, Když jsem přijel do Valencie chtěl jsem nejprve navštívit místo, představující střed této starobylé a kvetoucí místní Církve, která mne přijímá: její krásnou katedrálu, kde jsem se modlil před Nejsvětější svátostí a proslulou relikvií Svatého Kalicha, před níž jsem stanul. Tam jsem pozdravil biskupy, kněze, řeholníky a řeholnice, které usilují podle vlastních charismat a darů oživovat

světlo víry.

Potom před Pannou „Desamparados“, kterou obyvatelé Valencie s velkou horlivostí a hlubokou zbožností uctívají, jsem prosil, aby byla všem svým dětem oporou ve víře a naplňovala je nadějí. Tam jsem se spolu s rodinnými příslušníky obětí hromadného neštěstí v metru modlil Otče náš za věčné odpočinutí jejich drahých. A nyní bych rád pozdravil vás, drazí seminaristé, spolu s vašimi rodinami, které s radostí

prožívají zkušenost vašeho povolání. Láska, oddanost a věrnost rodičů, stejně jako svornost v rodině, vytváří příhodný prostor k tomu, aby bylo slyšeno božské volání a aby byl přijat dar povolání.

Prožijte intenzivně tato léta přípravy v Seminári za pomoci a rozeznávání formátorů a s učenlivostí a naprostou důvěrou Apoštolů, kteří pohotově následují Krista. Naučte se od Panny Marie přijímat toto povolání bez výhrad, s radostí a velkodušností. To si připomínáme a přesně o to prosíme v krásné modlitbě Anděl Páně, kterou budeme nyní všichni společně recitovat, a prosit Pána žně,

aby poslal dělníky na svou žně (Mt 9,38).

A nyní se obrátím se synovskou láskou a ve Valencijském nářečí k panně Marii, vaší Patronce: Chraň nás dnem i nocí ve všech potřebách, poněvadž jsi Panna Maria, Matka opuštěných.

Po soukromém obědě v Arcibiskupském paláci a krátkém odpočinku čekala Benedikta XVI. dvě nezbytná setkání s představiteli veřejného života. První – po 17. hodině – patřilo španělskému královskému páru. Juan Carlos I. Bourbonský, vnuk Alfonse XIII., dosedl na španělský trůn v roce 1975 po smrti generála Franca, který o jeho nástupnictví rozhodl už v roce

1969. Nemalou zásluhou Juana Carlose bylo přijetí demokratické ústavy v roce 1978.

Benedikt XVI. se setkal s královským párem v Paláci Generality. Po soukromém rozhovoru, výměně darů a fotografování představil král Juan Carlos a královna Sofie Svatému otci

další členy královské rodiny.

O poznání větší pozornost médií budí druhé odpolední setkání - s předsedou vláda Zapaterem, které se uskutečnilo v arcibiskupské rezidenci. José Luis Rodríguez Zapatero je španělským premiérem od dubna 2004, kdy jeho Socialistická strana vyhrála ve volbách. Zapaterova vláda schválila řadu kontroverzních zákonů zejména v oblasti rodinné politiky a místní církev ve

Španělsku s ní vede neustálou polemiku. Na tyto problematické momenty vztahu církve a státu v současném Španělsku mířil jeden z novinářů při krátké tiskové konferenci Benedikta XVI. na palubě letadla, když otevřel problematiku - nedávno i ve Španělsku - schválených zákonů, které stavějí soužití homosexuálů na roveň manželství, a zeptal se papeže, jak se cítí, když dnes přijíždí do této situace, do této země? Papež odpověděl:

Řekl bych, že bychom neměli začínat hned s těmi negativními věcmi, protože tady vidíme

rodiny, kde se mají rádi a jsou šťastní! Chceme tuto realitu povzbudit, protože je to realita, která dává do budoucna naději. Že existují i problémy a body, ve kterých musí křesťanská víra říci NE, je pravda. A my bychom chtěli dát na srozuměnou, že je to přirozenost člověka, která muže a ženu přivádí k sobě a k tomu, aby dávali budoucnost lidstvu. Vynesme tedy na světlo tyto pozitivní věci, a tak lze potom

pochopit, proč také Církev nemůže určité věci přijmout, přičemž nicméně chce pomáhat lidem a přirozeně i respektovat osoby. Německý novinář pak obrátil pozornost na další papežovu cestu do Německa a zeptal se ho, jak se na ni připravuje. Papež odpověděl: Připravuji se na dvou rovinách. Jednak připravuji texty promluv, a jednak připravuji své srdce, které je, samozřejmě, stále otevřeno pro Německo, tak jako pro Španělsko. A chtěl bych jednoduše přinést povzbuzující poselství, že i dnes v kontextu moderní kultury a všech problémů, které máme, je nejen možné věřit v Boha, věřit v Ježíše Krista, ale že je to právě toto světlo, které v dnešních okolnostech dává orientaci. A dát pochopit v našem kontextu sekularizované kultury, že i tady křesťanské poselství opět pomáhá žít. Toto bude centrální bod mé cesty do Německa.

(pokračování příště)

DOBŘÁ ZPRÁVA

Na každodenním obzoru, poznamenaném především špatnými zprávami – aniž by bylo třeba je vypočítávat – jsem se rozhodl jít proti proudu a zveřejnit zprávu dobrou. Četl jsem ji v posledním čísle prestižního mezinárodního jezuitského časopisu La Civiltà Cattolica. Tato radostná zpráva přišla 10. června z milánské nemocnice Niguarda: v 5.20h ráno se tu

v osmadvacátém měsíci těhotenství narodila Cristina Nicole.

Bylo to v březnu minulého roku. Její osmatřicetiletá matka, která pracovala jako kosmetička, si po ránu vaří kávu, když tu znenadání se hroutí k zemi, ztrácí vědomí a už nikdy jej nenabude. Došlo bohužel k prolomení cerebrálního aneurysmatu, čili k dilataci mozkové tepny. Byla v sedmnáctém měsíci těhotenství. Když ji dopravili na neurologické a resuscitační oddělení nemocnice Niguarda, ukázalo se, že její stav je velmi vážný, natolik, že lékaři diagnostikovali stav „mozkové smrti“. Mozková smrt znamená přerušení všech činností mozkové kůry. Tento stav byl prohlášen poté, co v průběhu šesti hodin nebyla žádná reakce na stimuly bolesti, absence spontánního dýchání, vědomí či jakékoli elektrické činnosti mozku. Mozková smrt nastala z důvodu nedostatečného prokrvení mozku (nejméně po dobu dvaceti minut) či závažné mozkové poruchy. Zjištění bylo deklarováno třemi lékaři: soudním lékařem, resuscitačním lékařem a neurologem.

V tomto okamžiku prosil otec dítěte lékaře, aby udělali co je v jejich silách, jen aby zachránili děvčátko: touto prosbou vyslovil i vůli matky, neboť všichni, kdo ji znali, potvrdili, že byla šťastná ze svého těhotenství a pokud by byla s to projevit svou vůli, nerozhodla by jinak.

Takto lékaři od března udržovali matku při životě a snažili se vyloučit sebemenší riziko utrpení pro maličkou Nicole. Den co den sledoval tým lékařů zdravotní stav děvčátka a se souhlasem rodiny vyvinul veškeré úsilí, jen aby se překonala hranice devěťadvacátého týdne těhotenství, za níž naděje na život novorozenců značně roste. Poté bylo 10. června rozhodnuto, že se přistoupí k císařskému řezu „v krizové situaci kvůli hypotenzi matky a fetální bradykardie u matky hospitalizované ve stavu mozkové smrti“.; jinými slovy pokles tlaku v matce a utrpení novorozené vedlo lékaře k rozhodnutí. Tak přišla na svět Nicole, jako sedmiměsíční, 78 dní po mozkové smrti maminky. Hned nato byly se souhlasem příbuzných odoperovány z těla matky játra, ledviny a rohovky, aby byly k dispozici pacientům, kteří čekají na transplantaci.

Nicole je prvním dítětem v Itálii a jedenáctým na světě, které se narodilo matce postižené krvácením do mozku a ve stavu mozkové smrti. Ještě před dvaceti lety přežilo z novorozenců vážících méně než 1.500g asi 20%. Dnes se tento počet zvýšil na 80%. Nicole vážila 713g ve chvíli, kdy byla vkládána do inkubátoru. Jistě, bude po nějakou dobu potřebovat intenzivní péči, ale všichni si toužebně přejí, aby se na ní žádným

způsobem neprojeví následky předčasného porodu. „Může to zvládnout, musíme být optimisty“, říká Giorgio Rondini, předseda italské neonatologické společnosti z kliniky sv. Matouše v Pávii. Komplikace jsou za rohem, ale netřeba ustávat, protože tento případ byl úspěchem života, vítězstvím tváře v tvář smrti. Po tři-čtyři týdny musí být lékaři v maximální pohotovosti. Pokud však maličká netrpěla v plodovém životě, naděje, že se bude vyvíjet jako každé jiné předčasně narozené 700g dítě je veliká“.

„Zachránit děvčátko bylo činem nejen eticky dovoleným, ale povinným – prohlásil arcibiskup Elio Sgreccia, předseda Papežské rady pro život. Z hlediska vědeckého ani morálního nešlo jednat jinak“. Podle Mons. Sgrecci jde o mezní případ, jakých se v lékařské literatuře vyskytuje jen málo. „bez nejmenšího stínu pochybnosti se závěry vědců i morálních odborníků shodují. Možnost zachránit děvčátko ukládala, aby se pokračovalo v mechanické pomoci matce“. Ospravedlněním lékařské praxe, že „pokud by nebylo možné zachránit dítě, šlo by o terapeutickou zarputilost, byl právě těhotenský věk. Mezi matkou a dítětem existuje vzájemná symbióza, proto bylo pokračování lékařských zákroků nezbytné. Odpojit přístroje by znamenalo odsoudit děvčátko k smrti. Proto si lékařský personál počínal správně, že takto pokračoval až k císařskému řezu“.

Arcibiskup Seulu i korejští kněží vyzývají k darování orgánů *post mortem*

Kardinál Nicholas Cheong Jin-Suk, arcibiskup jihokorejské metropole Seulu i všichni jeho kněží přislíbili, že po smrti darují své orgány a vyzvali korejské obyvatelstvo, aby jednalo stejně. Iniciativa je součástí projektů pro život, které chce korejská arcidiecéze podpořit u příležitosti diecézního eucharistického kongresu, zahájeného 18. června na téma „*Kristus náš život – Zvol život*“. Toto setkání je věnováno zamyšlením nad otázkami, které jsou středem zájmu korejské společnosti, jako pokles porodnosti, potrat, eutanázie, násilí, rozpad rodiny a manipulování se životem pomocí technik genetického bioinženýrství. „darování orgánů po smrti je nejvyšší formou lásky a štěstí ve chvíli, kdy pokud máme účast na tomto činu, máme podíl na životě, nejvzácnějším daru, který jsme od Boha dostali“, říká kardinál. Zdůraznil současně tíživou situaci, v níž se nacházejí ti, kdo na transplantaci čekají. Agentura PIME uvádí,

že na Východě je praxe darování orgánů jen velmi málo rozšířená. „Existují tisíce pacientů, kteří čekají na darování orgánů, ale počet dárců je velmi nízký“, říká kardinál a dodává – „darování orgánů po smrti je dobrým prostředkem, jak bez velkých těžkostí uvést lásku do praxe“. Vatikánská Kongregace pro Evangelizaci národů uvedla, že v posledních letech se v Koreji zvýšilo úsilí na obranu života od početí až po přirozenou smrt, a to prostřednictvím velkých osvětových kampaní, studijních setkání i výstav.

AMLADEUS LAUDANS DEUM

KONCERT K POCTĚ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI.

U PŘÍLEŽITOSTI 250. VÝROČÍ NAROZENÍ W. A. MOZARTA

Věra Heřmanová – varhany
Svataava Luhanová-Jiroušková - soprán

SOBOTA 9. ZÁŘÍ 2006 V 18 HODIN

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

Předprodej vstupenek: Obecní úřad Pustiměř Farní úřad Pustiměř Výškov-prodejna JAAL, Masarykovo nám. 8
www.pustimer.cz pustimer@seznam.cz (paní Marie Synková)

LITURGICKÉ TEXTY 16. NEDELE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – JER 23,1-6

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu“ – praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků“ – praví Hospodin. „Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí“ – praví Hospodin. „Hle, blíží se dni“ – praví Hospodin – „kdy vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost“.“

ŽALM 23

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, – dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, – vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, – občerstvuje mou duši. Vede mě po správných cestách – pro svoje jméno. – I kdybych šel temnotou rokle, – nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. – Tvůj kyj a tvá hůl, – ty jsou má útěcha. Prostíráš pro mě stůl – před zraky mých nepřátel, – hlavu mi mažeš olejem, – má číše přetéká. Štěstí a přízeň mě provázejí – po všechny dny mého života, – přebývat smím v Hospodinově domě – na dlouhé, předlouhé časy.

2. ČTENÍ – EF 2,13-18

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Efezanům.

Bratři! Protože jste nyní spojení s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části (židy i pohany) spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila – když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která ležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM – MK 6,30-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někde na opuštěné místo a trochu si odpočíte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když (Ježíš) vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 23. – 30. července 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 23. července	16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Růženu PALOUDOVOU
		DRYSICE 9.30	za + Marii a Františka SYNKO-VY, dceru, rodiče a + rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Annu LANGEROVOU
PONDĚLÍ 24. července	PONDĚLÍ 16. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
ÚTERÝ 25. července	SVÁTEK SV. JAKUB, APOŠTOL	PODIVICE 8.00	za živé a zemřelé podivické farníky
		PUSTIMĚŘ 10.30	POUŤ FARNÍKŮ ZE SUCHÉ LOZE za živé a +sucholožské rodáky
		DRYSICE 18.00	za živé a zemřelé drysické farníky
STŘEDA 26. července	SV. JÁCHYM A ANNA RODIČE PANNY MARIE	PUSTIMĚŘ 18.00	KAPLE SV. ANNY za Annu KOUTNOU a rodiče
ČTVRTEK 27. července	SV. GORAZD A DRUHOVÉ SV. PANTALEON, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha OTEVŘELA a rodiče
PÁTEK 28. července	PÁTEK 15. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
SOBOTA 29. července	SV. MARIE MAGDALÉNA 17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 16.00	za + Annu KOLAŘÍKOVOU, manžela, syna, zetě a duše v o.
		DRYSICE 17.00	za dar zdraví pro těžce nemocnou osobu
NEDĚLE 30. července	POUŤ U SVATÉ ANNY V PUSTIMĚŘI	SOBOTA 18.00	za + Marii POŘÍZKOVOU, děti, 2 rodiče a dar zdraví pro rodinu
		7.30	za + Annu KOUTNOU
		9.00	za živé a zemřelé svatoanenské poutníky
		10.30	za křesťanské rodiny a Boží požehnání pro předávání víry
		14.30	Te Deum, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVENEC

1. Aby těm, kdo jsou věznění, zvláště pak mladým, se dostávalo nezbytné podpory společnosti, aby dokázali znovu vrátit smysl svému životu.
2. Aby různé etnické a náboženské skupiny v misijních zemích žily v míru, a ruku v ruce budovaly společnost, inspirovanou lidskými a duchovními hodnotami.
3. Aby se letní období stalo vhodnou příležitostí pro fyzický i duševní odpočinek.
4. Aby nám Panna Karmelu pomáhala na životní cestě růstu v ctnosti a milosti, abychom tak dosáhli plné proměny v Krista.

FARNÍ INFORMÁTOR

16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 23. ČERVENCE 2006

**Hospodin je můj pastýř,
nic nepostrádám.**

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme pokorně Boha, Pastýře svého lidu, k němuž máme vírou přístup skrze jeho Syna v jednom Duchu, a volejme:

L: BOŽE, NAUČ NÁS KRÁČET PO SVÝCH CESTÁCH.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za křesťanské rodiny, aby se stále více stávaly privilegovaným místem života a lásky, domácí církví, v níž rodiče předávají dětem nevýslovný dar víry.
- Za děti, které letos poprvé přistoupily k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.
- Za ty, kdo jsou odpovědní za občanskou společnost, aby se nezdráhali hledat v evangeliu pevný základ pro budování člověka důstojnějšího světa
- Za děti a mládež, aby se jim prázdniny staly nejen časem odpočinku, cestou k poznávání a obdivu krás stvořeného světa, ale i prostorem pro modlitbu a vděčnost Bohu za každý dar.
- Za věrné zemřelé, ať dojdou plného společenství se zmrtvýchvstalým Kristem.

K: Bože věčný, ty sám jsi nás povolal do své blízkosti pro spojení s Tvým Synem. Vyslyš prosby svého lidu, které k tobě vznáší při této eucharistii, když v Kristově krvi obnovuje své spojení s Tebou. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. **L: Amen.**